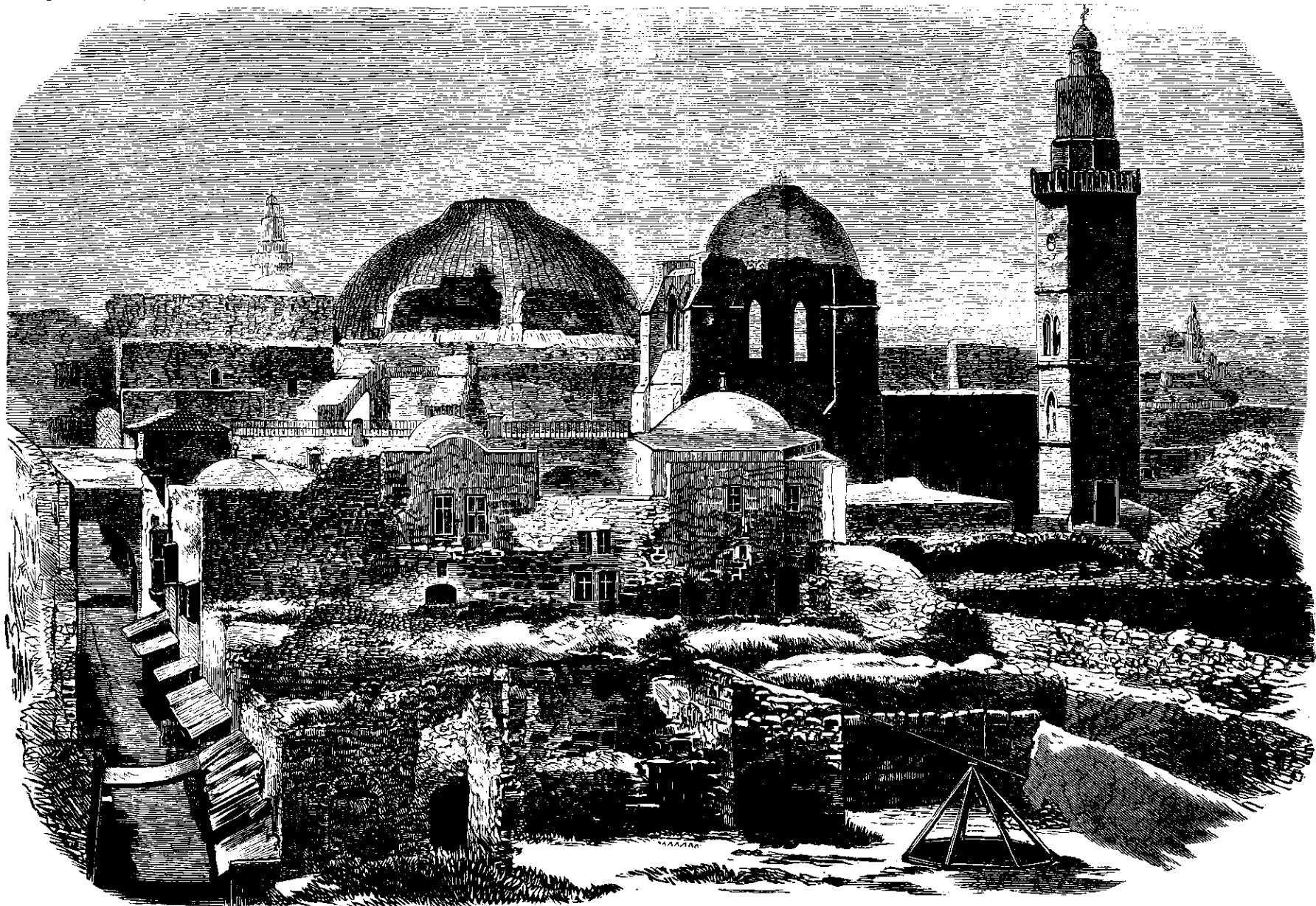


Victor Emanuels Indtog i Neapel den 7de Novbr. 1860. (Skizze af en dansk Rejsende.)

med Lamper, dannede lysende, glimrende Tryllebilleder: seet noget fra, saae det ud, som vare selve Bygningerne sunkne i Jorden og havde efterladt denne straalende Grundring. Kom man ned til Havnen og saae dette Lyshav og denne Stjernevrimmel, for en Deel afspejlet i den blanke Vandflade, var det, som stod man i en fortryllet Nat; flere af Kirketaarnene vare ligeledes behængte med Lamper og høvede sig som Fl-

skjæler mod den mørke Himmel; ja selv Besuv vilde ikke staae tilbage, den glødede usædvanlig stærkt denne Aften og det rødfarvede Skær, der hvilede over Røgthyn fra Toppen, stod i fuldkommen Harmoni med hele dette Eventyr; men snart kaldtes man tilbage til Virkeligheden af de larmende og syngende Skarer, der ideligt drog forbi. Næsten alle sang de en fra 1859 kjendt Krigssang, som nu er blevet det unæ-

Italiens Nationalsang. Omvædet »va fuori d'Italia, va fuori straniero! (Bort fra Italien, bort Du Fremmede!) — syngede de med et Liv og en Begeistring, saa at man langt, langt borte paa dette Raab kan høre en Skare, der nærmer sig, endnu længe førend man kan høre et eneste Ord af den svrige Sang. Saaledes larme, syngte og styde de glade Neapolitanere hele Natten igjennem, længe efterat jeg er gaaet i



Parti af Jerusalem, den hellige Gravs Kirke i Midten. (Efter et Photographi.)